

Definicję zawodu regulowanego na potrzeby państw członkowskich wprowadził Parlament Europejski. Zgodnie z tą definicją, "do zawodów regulowanych (reglamentowanych) zaliczamy działalność zawodową lub zespół działalności zawodowych, których podjęcie i wykonywanie wymaga bezpośrednio bądź pośrednio, posiadania specjalnych kwalifikacji zawodowych". Celem wprowadzenia takich wymagań przez administrację państwową nie jest zamknięcie dostępu do zawodu, lecz zapewnienie, aby ważne dla społeczeństwa lub wymagające specjalistycznej wiedzy usługi były wykonywane przez osoby wykwalifikowane.

W Polsce listę zawodów regulowanych nadzoruje Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Zasady dostępu do zawodów ustalają Ministrowie właściwi dla poszczególnych dziedzin. Wydają oni rozporządzenia z przepisami zawierającymi wytyczne, powołują i nadzorują organy mające przeprowadzać egzaminy. Zawody regulowane dzielimy na dwie grupy: zawody systemu sektorowego (adwokat, radca prawny, lekarz weterynarii, lekarz, lekarz dentysta, farmaceuta, pielęgniarka, położna oraz magister inżynier architekt) oraz systemu ogólnego. Różnica pomiędzy zawodami regulowanymi sektorowo i ogólnie, ujawnia się przy uznawaniu kwalifikacji zawodowych za granicą. Uprawnienia i dyplomy posiadane przez osoby wykonujące zawody regulowane w systemie sektorowym są automatycznie uznawane we wszystkich krajach członkowskich UE. W przypadku zawodów regulowanych w systemie ogólnym, chcąc wykonywać pracę za granicą, należy spełnić wymagania stawiane danemu zawodowi w kraju, w którym chcemy pracować, czyli na przykład odbyć odpowiednio długi staż lub zdać egzamin.